

XXXIX

Důležité záležitosti, nejzávažnější státní záležitosti mě nyní často nutí k důvěrným poradám s Biankou. Připravuji se na ně do všech podrobností, až do noci vysedávám u psacího stolu nad těmi dynastickými problémy najchoulostivějšího rázu. Čas plyne, noc tiše stojí v otevřeném okně nad stolní lampou, stále pozdnější a krásnější, načíná stále vzdálenější a tmavší vrstvy, překračuje stále hlubší stupně zasvěcení a vybíjí se, bezmocná, v okně v nevýslovných povzdech. Dlouhými, pomalými doušky pohlcuje temný pokoj těžce dostupné části parku, vyměňuje si v chladných transfúzích svůj obsah s velkou nocí, která přichází, vzedmuta tmou, s osetkem pernatých semen, temného poprašku a bezhlesých plyšových mūr, obletujících stěny v tichém zděšení. Houštiny tapet se ve tmě ježí strachy, stříbřitě rozcuchané, a prosévají sypajícím se listím bludné a letargické mrazení, chladné extáze a vzněty, transcendentální bázeň a neovladatelnost, jimiž je májová noc za svými okraji daleko po půlnoci přeplněna. Její průzračná a skelná fauna, lehký plankton komárů, usedá na mně, schýleném nad listinami, a obrůstá prostor stále výš a výše tím napěněným, mistrným bílým vyšíváním, kterým noc sama sebe vyšívá dlouho po půlnoci. Na papírech usedají luční kobylky a moskyti, zhotovení z téměř průsvitné tkaničky nočních výmyslů, skleněné larvičky, temné monogramy, arabesky vymyšlené nocí, stále větší a fantastičtější, velké jako netopýři, jako upíři, vyrobené jen a jen z kaligrafie a ze vzduchu. Zácloň se

zrovna rojí tou pohyblivou krajkou, tichou invazí té imaginační bílé fauny.

V takové noci za okrajem, neznající hranic, ztrácí prostor svůj smysl. Obkroužen jasným, vířivým tancem komárů, se svazkem listin konečně hotových, dělám několik kroků neurčitým směrem, kamsi do slepé uličky noci, která musí končit dveřmi, právě Biančinými bílými dveřmi. Stisknu kliku a vcházím k ní, jakoby z pokoje do pokoje. A přesto se můj černý zednářský klobouk třepotá jakoby větrem daleké pouti, když překračuji práh, má propletená kravata fantasticky šelestí v průvanu, tisknu si k hrudi aktovku plnou přísně důvěrných dokumentů. Jako bych z předsíně noci vstoupil do pravé noci! Jak zhluboka lze dýchat ten noční ozón! Je zde prales, je zde dřeň jasmínové noci! Zde teprve zahajuje noc svůj pravý příběh. Veliká lampa s růžovým stínítkem hoří v hlavách lůžka. V jejím růžovém polostínu odpočívá Bianka v obrovských poduškách, nesena bílými prostěradly jako přílivem noci, pod oknem dokořán otevřeným a oddychujícím. Bianka čte, opřena o bledé ramínko. Na moji hlubokou poklonu odpovídá krátkým vzhlednutím od knihy. Zblízka viděna je její krása jakoby zmírněna, vchází sama do sebe jako stažená lampa. Se svatokrádežnou radostí pozoruji, že její nosík není tak ušlechtilého tvaru a pleť má daleko k ideální dokonalosti. Pozoruji to s jistou úlevou, třebaže vím, že její záře je toliko přitlumena jenom z jakéhosi milosrdenství a jen proto, aby nezarážela dech v hrudi a nezastavovala slova v hrdle. Ta krása se rychle regeneruje médiem vzdálenosti a je pak bolestná, nesnesitelná a překračující každou míru.